

Uithuilen en doorgaan

Het is Open Tom dag. Leerkrachten van andere scholen bezoeken de school. Ze komen het ErvaringsGericht Onderwijs in de praktijk bekijken. In groep 3/4 staat een Lio-stagiaire en een klassenassistente in opleiding. De leerkracht is ook in de klas aanwezig als zes leerkrachten ‘op bezoek komen’.

Vanaf de gang hoor ik geschreeuw. Ik zie door de deuropening dat Quincy mijn kant op komt. Hij schreeuwt dat hij naar huis gaat en kiest de kortste route. Ik ken Quincy goed, omdat ik regelmatig met hem werk. Dat vindt hij altijd fijn. Quincy zou vanochtend getest worden. Hij vertoont licht autistiform gedrag. De test is afgezegd en daar is hij door van streek geraakt. Achter in de klas hoor ik een kind huilen. Als ik de klas inga, zie ik kinderen geschokt in een verstild tableau, zes leerkrachten met mappen en fototoestellen op een rijtje, de klassenssistente staat in een hoek, de Lio-stagiaire is bij Mathijs, het huilende kind. De leerkracht wijst naar mij en Quincy terwijl hij mij is genaderd. “Ik ga naar huis,” blijft hij roepen en schopt en slaat om zich heen. Ik pak Quincy vast en loop met hem mee naar de gang. Hij schreeuwt nog harder, maar kan in mijn greep niet meer slaan en schoppen. Ik trek hem mee op de grond tot we samen tegen de verwarmingsradiator zitten. “Ik wil naar huis! Laat me gaan!” gilt hij. “Wat ben je toch kwaad zeg. Jongen wat ben je toch kwaad.” zeg ik tegen hem en blijf hem tegen me aan drukken. Als ik het voor de derde keer zeg, kijkt hij me even aan en begint te huilen. “En nu word je ook nog verdrietig,” zeg ik tegen hem. Hij huilt harder en ‘loopt helemaal leeg’. Tegen de tijd dat hij uitgeuild is, ligt hij slap met zijn hoofd tegen mijn borst. Hij kijkt me aan. “Kan ik je helpen?” vraag ik. “Ja,” vertelt Quincy zonder adem te halen, “Ik zou vanmorgen en test hebben en daarvoor had ik een rekenschrift gemaakt en daar was ik bijna klaar mee en dat was erg mooi en toen kreeg ik ruzie en nou is het schrift kapot en het moet geplakt worden.” We staan op en lopen de klas in. De Lio-stagiaire is aan het werk met het Mathijs. Quincy pakt de plakband en we gaan naast Mathijs zitten. We plakken zijn schrift. “Kunnen jullie alweer bij elkaar zitten,” vraag ik. Ze kijken elkaar even aan en knikken ‘nee’. Quincy pakt zijn schrift en gaat in de klas aan het werk.

Terwijl de klas rustig aan het werk is maak ik met de leerkracht, de Lio-stagiaire en de klassenassistente een korte reconstructie van de gebeurtenis.

We hebben Quincy even geïsoleerd van de groep, om te laten zien dat we voor hun veiligheid zorgen en daarna Quincy laten weten dat hij met deze gemoedstoestand geen eigen keuzes mag maken. We hebben zijn emoties (boosheid en daarna verdriet) erkend en benoemd. We hebben vervolgens geluisterd naar zijn wens en afgetast welke interactie mogelijk was.

We schatten in dat het verstandig is om dit voorval nog even te benoemen naar de rest van de groep.

Aan het einde van de ochtend vertelt de leerkracht in de kring wat er is gebeurd en wat wij hebben gedaan. “Mogen we nou gaan eten,” vraag Quincy. Als de leerkracht knikt, loopt hij met Mathijs naar een tafeltje, opent zijn broodtrommel en vraagt wat Mathijs er vandaag op heeft.

En de zes leerkrachten, die kwamen kijken naar een school waar welbevinden en betrokkenheid hoog in het vaandel staan weten nu dat het E.G.O. geen problemen voorkomt, maar er wel een aanpak voor heeft.

Marcel van Herpen
Projectleider Expertisecentrum E.G.O. Nederland